

СИЛНИ БЪЛГАРСКИ АКЦЕНТИ

Втората фестивална седмица принадлежеше на българските състави. Единствено участието на Симфоничния оркестър на Вроцлав (ПНР) внесе „интернационални интонации“, като по темп, рамент, чувствителност и отношение към българската музика в повечето случаи полските гости бяха доста близо до нашите изпълнители. Под диригентството на младия и талантлив Марек Пяровски те намериха верния ключ за такива различни по стил творби като Концерт за оркестър от Д. Тъпков, Симфония № 2 от П. Стоянов. Освен това чухме и два вдъхновено изсвирени опуса на Шимановски — Симфоничния концертанте № 4 (солист Т. Смутжински — пиано), и Концерт за цигулка и оркестър (солист К. Бручковски).

Концертът на Софийската филхармония поднесе хубава изненада — първата премиера на Концерт за оркестър от Ал. Райчев. Оригинално, бликащо от инвенции и блестящ професионализъм, произведението предизвика спонтанното одобрение на публиката. Но нека не забравяме и големия принос на диригента, нар. артист К. Илиев, под чиято палка и увертюра „Реквием“ на Г. Иванов, и съпроводът на Концерт за цигулка и оркестър от Л. Пипков (авторитетно представен от засл. артист Г. Бадев) получиха ярка физиономичност.

Добрата форма на нашия пръв симфоничен оркестър бе потвърдена и втората вечер под ръководството на засл. артист Д. Манолов. Този път „на фокус“ бяха „Строителна музика“ от Ал. Йосифов, Симфония № 5, „Аспарух“ от Ал. Йосифов и Концерт за пиано и оркестър № 2 от П. Владигеров (коректна интерпретация на Анри Готие — Швейцария).

Тук е мястото може би да запомним проблема за недостатъчния художествен потенциал на някои творби. Симфонията на Ал. Йосифов например не можа да защити претенциите си за историческо епично платно с доста рационалната и външно напрегната музика. Пък и диригентът Д. Манолов, вместо да тушира пресилената емоционалност на кулминациите ги разви до тягостно и шумно фортисимо... Обратен бе случаят с неравностойни на творбите изпълнения — в Концерта за цигулка и оркестър от В. Казанджиев акомпаниментът на вроцлавския оркестър се различаваше стилово от задълбочения прочит на солиста Б. Левчев.

На Симфоничния оркестър на Българското радио бяха поверени заключителните концерти. За кой ли път нашият авторитетен състав показва пристрастието си

към русенския фестивал и получава нескритите симпатии на публиката! Тя още първата вечер предизвика „бис“, рядък за концертната ни практика: след една забележителна интерпретация на Иван Дренников (виртуозен блясък, поетичност, мащабност) и симфонизирания съпровод на засл. артист Ал. Владигеров солистът бе принуден да повтори последната част на Концерт за пиано и оркестър № 3 от П. Владигеров. Ревностен изпълнител на своя именит баща, диригентът проведе и останалите пиеси от авторския концерт с типичния си темперамент и усет за ярката владигеровска палитра. Високите професионални качества и оригиналност на Концерт за ударни и оркестър от Лилчо Борисов бяха щастливо подкрепени от Симфоничния оркестър на Българското радио, с диригент нар. артист В. Стефанов и особено от солистката Румяна Михайлова, изнесла блестяща музикална атракция.

В заключителния концерт едно от ранните произведения на В. Стоянов разкри неувявящата си жизненост. Концертът за цигулка и оркестър обогати широката българска „експозиция“. Тя завърши с ораторията-кантата „България — бяла, зелена, червена“ от Ал. Райчев, по стихове на поета Д. Методиев, с участието на хора на Българското радио (дириг. засл. артист М. Милков). Публицистичният патос в музиката на Райчев бе изведен чрез поетично извисена мащабност и сякаш общи духа на целия фестивал.

Научно-теоретичната конференция, състояла се в рамките на фестивала, анализира, мотивира и обобщи резултатите от музикалното събитие. В основния доклад на тема „Симфоничната и кантатно-ораториалната музика в годините на социалистическото развитие“ з. д. к. Любомир Сагаев изтъкна най-характерните белези в творбите на българските композитори: народностност, демократизъм и съвременност. Съдокладът на доц. Ив. Хлеббаров на тема „Музикално-историческите процеси при формирането на социалистическия реализъм“ бе наситен с интересни анализи, паралели и обобщения. Докладчикът изясни, че методът на социалистическия реализъм у нас започва да се формира още през тридесетте и четиридесетте години. Мисли за състоянието и развитието на симфоничната, ораториалната и вокалната музика в своите страни споделиха и гостите на фестивала з. д. и. на УССР композиторът Григорий Цицалюк, доцентът от Берлинското музикално училище Хорст Мюлер и румънската музиколожка Адриана Якоб.